

Credincios până la moarte

Într-un sat mare de pe insula Madagascar a lucrat mulți ani un misionar și a predicat Evanghelia. Munca nu fusese degeaba. Mulți au mărturisit că ei cred în Isus.

Dintre cei care veneau în mod regulat ca să fie instruiți în Cuvântul lui Dumnezeu făceau parte și un țăran și soția lui. Ei se îndeletniceau cu o gospodărie țărănească rentabilă. Singurul lor fiu se numea Ramanabona. Micuțul era un copil dezghețat. Părinții îl luau de multe ori cu ei la adunarea creștinilor, îl lăsau să meargă și la școala misionarului, unde, pe lângă povestirile biblice, învăța să scrie și să citească. Printre tinerii satului, Ramanabona a ocupat cu timpul un loc deosebit. Odată le-a spus tinerilor ce citise în Biblie, altă dată le-a istorisit basmele țării sale. Dar cu cât mergea mai mult timp la școala misiunii, cu atât mai mult basmele își pierdeau interesul pentru el. El a învățat să iubească Biblia mai presus de orice, ca pe „Cartea de la Mântuitorul”.

Mulți ani putuse Evanghelia să fie propovăduită nestingherit pe insulă. Apoi a venit pe tron o regină nouă, care era ostilă învățaturii lui Hristos. Ea se temea că supușii ei, în măsura în care acceptă această învățătură, vor fi incapabili și neputincioși să apere libertatea insulei lor față de invadatorii europeni. Dar ea voia cu orice preț să apere independența țării și a poporului. Să ia public măsuri împotriva creștinismului, nu îndrăznea deocamdată, de teamă ca marile puteri europene să nu-și facă prin aceasta o impresie rea despre ea. Așa că a căutat să acționeze prin măsuri interne împotriva răspândirii credinței creștine. Un malgaș, care era creștin, nu mai putea să obțină o angajare ca funcționar guvernamental. În plus, creștinii trebuiau să plătească impozite extraordinar de mari.

Și părinților lui Ramanabona le-au fost cerute în curând atâtea impozite, încât întreprinderea lor agricolă nu mai putea procura banii. Când tatăl s-a plâns unui funcționar, acesta i-a răspuns: „Renunță la credința creștină și îți va merge din nou mai bine”.

Părinții au chibzuit serios la situația lor. Ei vedeau venind vremea când vor trebui să-și vândă mica moșie. Atunci, partea lor și a fiului lor va fi o soartă nedemnă de sclavi. Dar ei credeau că nu pot să-și asume responsabilitatea pentru aceasta. Oare Ramanabona, fiul pentru care munciseră și economiseră, să-și petreacă viața cândva ca un sclav? Nu. Aceasta nu trebuia să se întâmple. Ei au vorbit cu el despre aceasta. Dar Ramanabona a declarat:

„Prefer să fiu sclav și să-L urmez pe Isus, decât un om liber și să-I devin necredincios.”

Părinții credeau că fiul lor este încă prea tânăr, ca să judece importanța cuvintelor sale și în speranța că-l vor influența prin exemplul lor, au început să evite mai mult și mai mult strângerile creștinilor.

Treptat, regina și-a lăsat ura față de creștinism să devină mai liberă. Predicarea Evangheliei a fost interzisă. Încălcărilor acestei porunci au fost aspru pedepsite. Ca să nu dea de bănuț, majoritatea părinților le-au interzis copiilor lor să aibă relație cu Ramanabona, care, la fel ca mai înainte, mărturisea entuziasmat despre Mântuitorul său.

După ce predicarea publică n-a mai avut voie să aibă loc, creștinii din împrejurimi se adunau în secret, într-un loc din pădure, departe de domiciliul lui Ramanabona, din al cărui sat nu mai participa nimeni la străngeri. Toți, chiar și părinții lui Ramanabona, renunțaseră la credința lor în Hristos. Aceasta îl întrista atât de mult pe tânărul crescut între timp, încât nu îi mai era posibil să-și facă munca câmpului cu interes. Deoarece școala misionară fusese închisă și nu era nimeni cu care putea să vorbească despre ceea ce era mai presus de orice pentru el, căuta mai frecvent

singurătatea ca să se roage. De câteva ori a rămas ore în șir departe de casă, așa că părinții au observat.

„Ieri iarăși ai hoinărit mul timp, Ramanabona”, i-a spus mama într-o dimineață. „Așa că astăzi du-te imediat la câmp și vezi să devii un țăran capabil. Renunță la credința creștină! Nu vezi că este inutil să te răzvrățești față de porunca reginei?”

Tânărul privea fix înaintea sa, tăcând. Până acum fusese mereu supus părinților săi. Trebuia de acum înainte să se îndepărteze de ei? Când mama sa și-a repetat nerăbdătoare cuvintele, el a răspuns:

„Astăzi trebuie să merg în pădure, mamă.”

„Cu ce scop? Nu cumva la adunarea creștinilor?”, a strigat mama mânioasă.

Aici a apărut tatăl, care auzise ultimele cuvinte, și a spus: „Fii rezonabil, tinere! Fă ca noi. Renunță la creștinism. Altfel te va costa viața.”

Ramanabona s-a uitat fix în ochii tatălui său.

„Este drept, tată, ca de dragul unor avantaje exterioare să-L tăgăduiești pe Mântuitorul? N-a murit El pentru tine și pentru mine?”

Omul a privit o clipă rușinat în pământ. Apoi a dat capul pe spate și a spus mânios:

„Dacă Dumnezeuul creștinilor este Domnul domnilor, de ce îngăduie atunci atâta nedreptate și nu-Și arată puterea?”

„Și-o va arăta cândva și va fi biruitor peste toți”, a răspuns Ramanabona. „Tată, nu pot altfel. Chiar dacă va fi să mor și eu pentru El, eu Îi rămân credincios.”

La această mărturie curajoasă a fiului său, tatăl n-a avut nimic de răspuns.

Nici mama n-a mai spus nimic, așa că Ramanabona a putut să-și îndeplinească planul fără altă împotrivire. După o umblare mai lungă prin pădure și hățiș, el a ajuns la destinație. Într-un loc liber din pădure, într-un șopron din lemn, a găsit mulți oameni adunați. Predicatorul îi era cunoscut. Era un băștinaș care îi dăduse lecții la școala misiunii. El a vorbit despre păcatul lui Petru, care Îl renegase pe Domnul său, ca și despre bunătatea și îndurarea lui Isus, care l-a reabilitat pe ucenicul Său și l-a chemat din nou în slujba Sa. El a încheiat cu cuvintele:

„Dumnezeu cere credincioșie de la noi. De aceea vreau să vă amintesc, vouă și mie, cuvântul Domnului Isus: «Deci pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.» (Matei 10.32).

După aceea s-au sculat toți în picioare ca să se roage. În clipa aceasta au răsunat strigăte tari. Din tufiș au ieșit ostași și i-au încercuit pe cei adunați. Unii au vrut să fugă, dar predicatorul i-a reținut:

„Nu fugiți! Amintiți-vă: «Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.»”

Conducătorul grupului regal i-a declarat pe toți arestați. Au fost legați doi câte doi și duși prin pădure pe un drum anevoios. Ramanabona, care fusese încătușat cu un om bătrân, îl sprijinea pe acesta atât cât putea. Marșul ducea în capitală. Era un drum lung. Când au ajuns în sfârșit în Tananarivo, mulți dintre deținuți erau aproape să se prăbușească de oboseală.

De data aceasta, regina însăși a condus dezbaterile judiciare. Unii dintre deținuți, descurajați de lipsurile din zilele precedente și din teama de ceea ce va veni, și-au dezmințit credința.

Ramanabona trebuia să apară în fața reginei ca fiind cel mai tânăr și ultimul. Deja de multe ori dorise s-o vadă odată pe regina lui sau chiar să fie primit în garda de corp. Și acum trebuia să se împotrivescă cuvintelor ei: „Reneagă-ți credința creștină! Ea nu ajută în ceasurile de primejdie. Devino un adevărat malgaș!” Dar mai drag decât regina sa îi era Mântuitorul său și după o scurtă chibzuință a rostit tare:

„Eu sunt un adevărat malgaș, majestate. Și tocmai pentru că sunt, nu pot să-L reneg pe Cel căruia I-am jurat cândva credință, oricât de mult aș vrea să vă fac pe plac.”

„Credința creștină le ia bărbaților noștri puterea de a se împotrivi dușmanilor. Tu nu te gândești la libertatea poporului tău?”

„Mă gândesc la ea, majestate, pentru că îmi iubesc poporul”, a răspuns curajos tânărul abia ieșit din vârsta copilăriei. „Dar numai Isus Hristos mă face cu adevărat liber. Iar credința în El mă face puternic și credincios până la moarte.”

„Tu vrei să mă înveți pe mine, așa tânăr cum ești?”, a răspuns regina pe un ton sever. „Eu am vrut să te salvez, dar tu nu vrei.”

A făcut semn cu mâna. Cu capul ridicat, Ramanabona s-a întors în rândurile deținuților.

În ziua următoare, spre intimidarea celorlalți, patru deținuți, care erau cei mai nobili, au fost arși de vii. Ramanabona, care a trebuit să privească din primul rând, le-a auzit rugăciunea: „Doamne, dă-ne putere să-Ți rămânem credincioși!” Pentru o clipă, din foc s-au înălțat strigăte pătrunzătoare de durere. Apoi a urmat tăcere adâncă.

În ziua care a urmat, Ramanabona a trebuit să se prezinte din nou la palat. Regina l-a întâmpinat cu cuvintele:

„Dacă Îl renegi pe Dumnezeu creștinilor, te voi face cu timpul primul funcționar al statului. Îmi placi. Chibzuiește și gândește-te: regina ta este cea care vorbește cu tine și îți face această înaltă ofertă.”

„Dar Împăratul împăraților mi-o interzice”, a fost răspunsul hotărât. „Iar Domnul, care Și-a dat viața pentru mine, este primul care are dreptul la ce îmi aparține.”

„Afară cu fanaticul!”, a strigat regina enervată. Răbdarea ei era epuizată. Tânărul mărturisitor curajos a fost apucat cu o mână aspră și împins afară. Soarta sa era pecetluită.

Dintre cei patruzeci de deținuți încă existenți, douăzeci și-au renegat credința. Ceilalți au fost duși, pe un drum arzător de fierbinte, pe culmea unei stânci înalte, la piciorul căreia curgea un râu.

„Priviți aici în jos!” a strigat conducătorul grupului. „Am poruncă să vă arunc pe toți acolo jos. Dar încă mai aveți ocazia să vă salvați viața. Încă mai puteți să vă renegați credința. Nu este vina reginei, ci a voastră, dacă viața nu vă este cruțată.”

La aceasta, doi dintre cei douăzeci de deținuți au declarat că voiau să renunțe la Hristos. Dintre cei rămași, unul a fost legat de o funie și aceasta a fost fixată pe o creastă proeminentă de stâncă. El se legăna liber peste hăul amețitor.

„Reneagă-L pe Dumnezeuul tău!”, a strigat conducătorul.

„Nu!”, a răsunat înapoi.

Funia a fost tăiată. Corpul s-a dus în adânc. Ceilalți au avut aceeași soartă, unul după altul. Ramanabona a fost ultimul la rând.

Ochii conducătorului au zăbovit mult timp pe tânăr, înainte să-i adreseze cuvintele repetate așa de des în ziua aceasta: „Reneagă-L pe Dumnezeuul tău!”

„Nu”, a rostit Ramanabona hotărât. „Dar am o rugămintă: îngăduie-mi un minut ca să mă rog!”

Rugămintea i-a fost acceptată. Ramanabona a îngenunchat pe stâncă. El l-a mulțumit cu glas tare lui Dumnezeu că l-a învrednicit să moară pentru iubitul său Domn. Apoi s-a rugat pentru ai săi. Ultimul său cuvânt a fost pentru regină și pentru călăul său. Cu strigătul:

„Ajută-mă, Doamne!”, s-a lăsat legat cu funia fatală.

În timp ce aceasta era fixată pe colțul de stâncă, conducătorul stătea acolo cu fața întoarsă și și-a ținut bine ochii acoperiți și urechile astupate, până s-a terminat totul. El văzuse deja multe scene îngrozitoare și avea să mai vadă multe. Dar de amintirea acestei clipe n-a mai scăpat. Moartea acestui creștin tânăr i-a rămas de neșters în memorie și a devenit mijlocul prin care douăzeci de ani mai târziu el însuși s-a predat Mântuitorului.

Vestea despre eroismul și credincioșia lui Ramanabona a mai ajuns la multe urechi. Cât de mulți au mai fost conduși la Isus prin exemplul său și mărturia sa, aceasta o va lămuri eternitatea.

Titlul original: „Treu bis in den Tod”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 141-149.